

Sygn. akt: I C 303/19 upr.

Na rozprawie dnia 27 czerwca 2019 r. za powoda (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. nie stawił się nikt, pełnomocnik o terminie zawiadomiony prawidłowo.

Pozwana W. W. nie stawiła się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko W. W.

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

UZASADNIENIE

Powód E. D. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej W. W. kwoty 2 719,64 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podniósł, że wierzytelność powstała wskutek zawarcia przez pozwaną i (...) sp. z o.o. SMS Kredyt sp. j. z siedzibą we W. umowy pożyczki nr (...) z dnia 16.09.2016r. Pożyczka została udzielona zgodnie z ustawą z 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim. Pozwana nie wywiązała się warunków umowy. W związku z tym umowa została wypowiedziana i stała się wymagalna z dniem 25.06.2018r. W dniu 26.09.2016r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Na dochodzoną wierzytelność składa się kwota 1 349,22 zł niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 39,12 zł odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki

do dnia wypowiedzenia, kwota 74,69 zł tytułem sumy odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu pożyczki do dnia sporządzenia pozwu oraz 1256,61 zł tytułem pozostałej niespłaconej części opłaty operacyjnej naliczonej zgodnie z warunkami umowy.

Pozwana W. W. zawiadomiona o terminie, nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 16.09.2016r. pozwana W. W. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...). Pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2900,00 zł na okres do dnia 16.03.2019r. Kwota pożyczki miała być udostępniona pozwanemu gotówką w postaci płatności G. realizowanej przez (...) Poczta Polska. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 10% w stosunku rocznym. Kwota odsetek za cały okres obowiązywania umowy wyniosła 388,07 zł. Pozwany zgodnie z umową miał także zapłacić opłatę operacyjną w wysokości 2900,00 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 30 ratach miesięcznych po 206,29 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 6 188,07

(d.: umowa pożyczki - k. 15-21)

Do pozwu załączono kopie pism: pisma informującego o zmianie rachunku do spłat pożyczki z dnia 03.10.2016r. (k. 9), ostatecznego wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 10.04.2018r. (k. 10), wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 10.05.2018r. (k. 12).

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Żądanie strony powodowej co do zasady znajduje swoją podstawę prawną w art. 720 k.c., zgodnie z którym pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Jednocześnie warunkiem skutecznego żądania zwrotu pożyczki jest wykazanie, iż przedmiot pożyczki został wydany pożyczkobiorcy. Z kolei zgodnie z art. 509§ 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Nie przesądza to jednak o zasadności żądania.

W ocenie Sądu należy wskazać, iż strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej w sprawie legitymacja czynna, tj. iż nabyła wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z zawartej przez pozwaną umowy pożyczki nr (...) z dnia 16.09.2016r..

W szczególności nie została przedłożona żadna umowa przelewu wierzytelności, z której wynikałoby przeniesienie na powoda w/w wierzytelności przez wierzyciela pierwotnego lub jego następców ani żaden inny dokument, który by ten fakt potwierdzał. Nie jest takim dokumentem kserokopia pisma z dnia 03.10.2016r., zawierającego informację o zmianie rachunku do spłat pożyczki. W piśmie tym brak informacji pozwalającej zidentyfikować zobowiązanie, do którego się odnosi, w szczególności brak w nim informacji, iż chodzi o pożyczkę, której dotyczy żądanie pozwu. Oprócz powyższego należy wskazać, iż wartość dowodowa w/w kserokopii jest znikoma. Nie została ona potwierdzona za zgodność z oryginałem, w szczególności w sposób przewidziany w art. 129§2 k.p.c. Stąd brak podstaw by uznać ją za potwierdzoną za zgodność z oryginałem. W myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie jego oryginał ewentualnie jego odpis sporządzony zgodnie z wymogami art. 129§2 k.p.c. Kserokopia niepotwierdzona we wskazany sposób, nie stanowi dokumentu, a jedynie uprawdopodobnia istnienie dokumentu. Brak poświadczenia o jakim mowa w art. 129§2 k.p.c., uniemożliwia także przyjęcie domniemania zgodności kserokopii z oryginałem dokumentu. Z kolei pismo, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za

dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Mając powyższe na uwadze, Sąd odmówił wiary wskazanej kserokopii. Analogiczne uwagi odnoszą się do pozostałych kserokopii, tj. ostatecznego wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 10.04.2018r. (k. 10) i wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 10.05.2018r. (k. 12).

Jak już wskazano, złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, stąd nie mogą być uznane za wiarygodne dowody pozwalające na ustalanie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia powoda dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, iż powód nie wykazał by na jego rzecz została przelana wierzytelność, wynikająca z zawartej przez pozwanego z (...) sp. z o.o. umowy pożyczki z dnia 16.09.2016r. nr (...).

Konsekwencją powyższego jest stwierdzenie, iż powód nie wykazał, że przysługuje mu legitymacja czynna do dochodzenia wierzytelności wynikającej z umowy, na którą powołuje się w pozwie, co prowadzi wprost do oddalenia powództwa.

Powód nie udowodnił także wypłacenia pozwanej przez pożyczkodawcę udzielonej pożyczki, co stosownie do art. 720§1 k.c. stanowi warunek powstania roszczenia o jej zwrot.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69). Należy mieć jednak na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide: wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle przytoczonych przepisów nie powinno budzić wątpliwości, iż to rolą powoda było wykazanie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej do jej dochodzenia. Żadna z tych okoliczności nie została wykazana.

Nie można było również uznać, iż pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwaną nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności po-zwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.